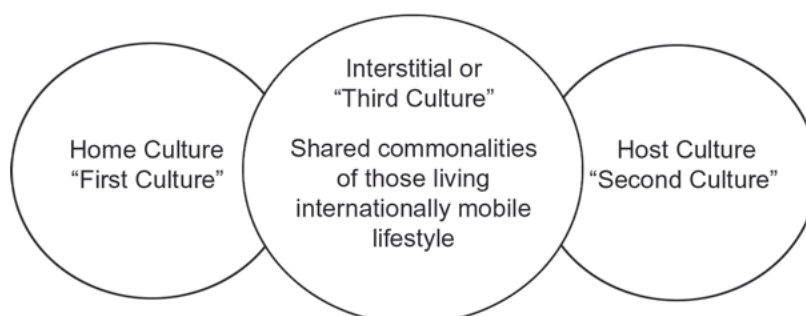

Dzieci Trzeciej Kultury

Dzieci Trzeciej Kultury (ang. Third Culture Kids, TCK), zwane też globalnymi nomadami to osoby, które spędziły znaczącą część swojego wieku rozwojowego w kulturze innej niż kultura kraju rodziców. Te osoby są związane ze wszystkimi tymi kulturami nie identyfikując się z żadną w pełni.

Są to osoby, które przez całe życie odczuwają psychologiczne skutki „balansowania” pomiędzy kulturami rodziców i tej, w której się wychowały. Będąc związanymi z krajem jednego i drugiego z rodziców, nie są w stanie odrzucić jednych wartości kulturowych na rzecz drugich i ulec asymilacji. Ich adaptacja jest więc formą integracji, czyli zachowania własnej kultury przy dostosowaniu jej do warunków nowego środowiska.

The Third Culture Model

Dzieci Trzeciej Kultury możemy podzielić na dwa główne typy:

Tradycyjny – dzieci konsuli, dyplomatów, pracowników wojska i korporacji międzynarodowych

Wewnętrzny – dzieci, których rodzice przenieśli się do lub pomiędzy różnymi subkulturami w kraju ojczystym dziecka

Możemy wskazać trzy wzory strategii akulturacji Dzieci Trzeciej Kultury:

- **unikanie spostrzegania sprzeczności** – nieświadomie stosują wybiórczo jeden albo drugi kod kulturowy. Są to często zjawiska nieświadome, ponieważ młodzież wykształcona, jakimi są dzieci z małżeństw mieszanych, usprawiedliwia często swoje zachowania, "poszerzając" niejako tradycyjny kod kulturowy. Na przykład, Nadia pytana o to, co podoba jej się w islamie, oświadczyła, że "islam jest tolerancyjny, bo nie zabrania stosowania środków antykoncepcyjnych". W ten sposób przypisywała tej religii cechy, które uważała za słuszne.
- **tożsamość sytuacyjna** - strategia podyktowana okolicznościami. Ma ona na celu utrzymanie dobrej opinii i stosunków w jednym i drugim środowisku i zachowanie przynależności do obu grup o odmiennym stylu życia. Przykładem jest picie wina przez Arabów w towarzystwie Polaków i unikanie alkoholu we własnym gronie ze względu na zakaz religijny.

- **odwoływanie się do wartości nadrzędnych łączących obie kultury** – wybieranie spośród kultur rodziców i kultury społeczeństwa przyjmującego ‘najlepszych’ wartości, np. łączenie racjonalności i punktualności ze spontanicznością i umiejętnością zabawy. Osoby pytane o wychowywanie dzieci w przyszłości przyznają, że z każdej kultury wybiorą najlepsze wg nich wartości.

Wszyscy badani pytani o to, do jakich szkół posłaliby swoje dzieci, gdyby urodziły się w państwie przyjmującym, odpowiedzieli, że na pewno nie do szkół w krajach pochodzenia. Decyzje te podyktowane były chęcią wyboru możliwości lepszego wykształcenia, a nie kierowaniem się sentymentami.

Dla dziewcząt niezależność i emancypacja były niezwykle atrakcyjnymi celami. Najlepszym środkiem do ich realizacji było wykształcenie. Droga do niego ułatwiona jest dzieciom "mieszanym" ze względu na możliwość studiowania bez zdawania egzaminów wstępnych na wyższe uczelnie.

Ponadto dzięki doskonałej znajomości kilku języków często będą mogły posiadać później szersze perspektywy atrakcyjnej pracy.